

paradis retur

A/S Nordisk Films Kompagni

præsenterer

Personerne:

Tonnemann ..... Poul Reichhardt
Damen ..... Lise Ringheim
Mona, 11 år ..... Nina Larsen
Mona, 16 år ..... Elsebeth Reingaard
Mona, 36 år ..... Winnie Sørensen
Tom, 11 år ..... Henning Olsen
Tom, 16 år ..... Christoffer Bro
Tom, 36 år ..... Poul Clemmensen
Børge ..... Kjeld Jacobsen
Sonja ..... Kirsten Søberg
Skuespiller ..... Preben Lerdorff Rye
Karl ..... Erik Paaske
Lillian ..... Guri Richter
Opsynsmanden ..... Emil Hallberg
Frihedskæmper ..... Ove Rud
Lajla ..... Kirsten Walther
Spritte ..... Jacob Nielsen
Tivoliejer ..... Tribini
Læderjakke (Alex) ..... Niels Skovgaard
Læderjakke ..... Knud Rasmussen
Officer ..... Svend Johansen
Jødinde ..... Ruth Hermann
Nabo ..... Aage Fønss
Pens. oberst ..... Einar Juhl

paradis retur

Manuskript ..... Peter Ronild
Instruktion ..... Gabriel Axel
Musik ..... Bent Fabricius-Bjerre
Kamera ..... Jørgen Skov
Lyd ..... Hans W. Sørensen
Regissør ..... Henning Bahs
Kostumer ..... Inger Bjarne, Edith Sørensen
Make-up ..... Ruth Mahler
Still-foto ..... Per Grubbe
Script ..... Gyte Petersen
Instruktørassistent ..... Tom Hedegaard
Assistenten ..... Arne Abrahamsen, Birger Lind,
Niels Skouboe, Ole Steen
Produktionsleder ..... Finn Henriksen

Produktion og udlejning:

A/S Nordisk Films Kompagni

Handlingen

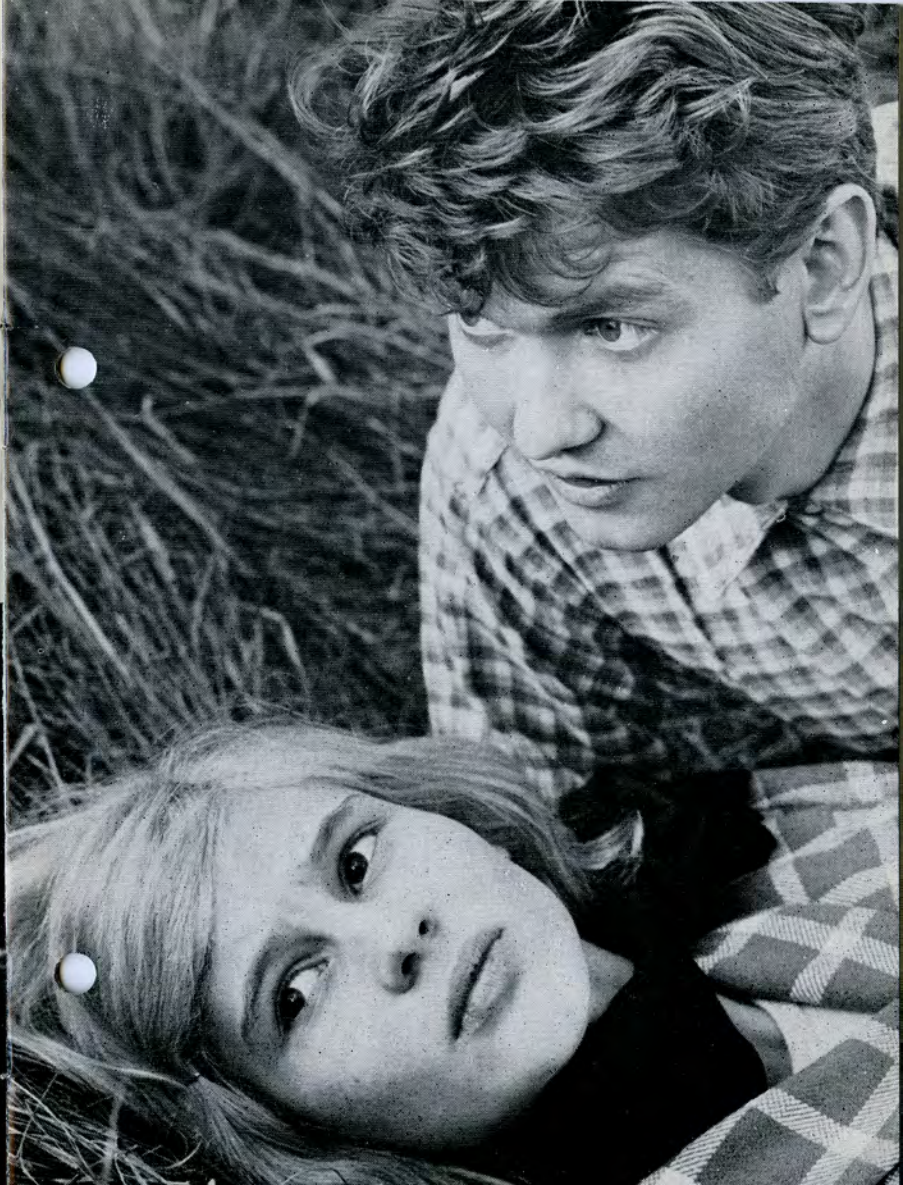
Tonnemann bor i et af træskurene yderst på Islands Brygge med Københavns losseplads i umiddelbar nærhed. Men i 1928 vil han væk fra dette milieu – ud hvor luften er frisk og livet måske har både tryghed og mening. Han er også allerede på vej med sin pakkede kuffert for at tage hyre på en langfartsbåd, da en dejlig pige kommer i vejen for ham med sin lille røde sportsvogn. Hun leder efter et sted, hvor hun kan begrave sin døde fugl. Hun er en rig pige, der keder sig, og hun bestemmer, at Tonnemann skal hjælpe hende. Han gør det – egentlig modvilligt – men en gnist tændes, og de to bliver glade for hinanden. Så glade, at

pigen bliver hos Tonnemann, får en dreng med ham og på den måde binder ham for livstid til det milieu, som han egentlig var på flugt fra.

Tom Tonnemann, den lille dreng, lever alene med sin far efter moderens død. Han kender ikke anden verden end fælleden, den stadig voksende losseplads og naboerne omkring huset. Lillian og og Karl det typiske ægtepar, hvor hun har kommandoen og han søger fred i en middagslur på divanen. »Skuespiller« en origin der hutler sig igennem som klunser, mens han drømmer om en scene-karriere.

Men for Tom bliver de vigtigste naboer meget hurtigt Sonja og Børge, for de er forældre til Mona, den lille balletpige, som bliver hans store forelskelse.

Det begynder i et barnligt venskab, men en skønne dag går de op for hinanden som dreng og pige. De to længes efter hinanden, men hvor i verden er der plads til kærligheden? De voksne kommer efter de to med deres angst for, at der skal ske »noget«, selv bruger de de forkerte ord og en aften, da de er søgt ind i en omrejsende cirkus for at finde et sted at tilbringe natten sammen, får de ved en fejltagelse startet latterdukken; teltholderen prøver at fange dem, og de er begge to for unge og usikre til at klare den umulige situation. Toms og Monas kærlighed kan ikke klare sig.

Vi er nu kommet frem til besættelsen. Monas far, Børge, er søgt ind i Hipokorpset for at stive sin fallerede eksistens af. Tonnemann derimod hører til på den anden side – i frihedskampen,

og en dag, da Børge besøger hjemmet på Fælleden, samles alle kvarterets børn udenfor og synger smædesange om denne nazi-Børge. Det er 1945, Børge ved selv, at krigen er tabt, og i blindt raseri fyrer han sin pistol af mellem de flygtende børn. Uden at ville det rammer han i stedet for Tonnemann, der netop drejer rundt om et hjørne. De to tidligere kammerater går sammen ud på Fælleden og derude – i disse mængder af skrald og fortid likviderer Tonnemann ungdomsvennen.

Befrielsen kommer og med den mange bristede forhåbninger. Tingene blev jo ikke så nemme og lykkelige, som man havde drømt om i de fem år. I husene ved lossepladsen troede man på, at lossepladsens eksplosionsagtige vækst ville blive standset eller i hvert fald ført over imod de militære skydebaner. For nu

blev der jo aldrig mere krig, og derfor havde man heller ikke brug for militæret.

Men institutionerne vil altid bestå, og magtkampen vil altid fortsætte. En dag forstår Tonnemann, at lossepladsen altid vil brede sig, og at den en dag måske vil udslette de små huse ved stranden. I en sidste desperat »frihedskamp« beslutter han sig til at flytte lossepladsen baglæns hver nat, og en flok unge læderjakkere, der ikke fatter noget af Tonnemanns livs-problem, synes det er mægtig skægt at hugge arbejdsmændenes traktorer og køre græs om natten. En af læderjakkkerne kører sin traktor mod Tonnemanns. Den tipper og forsvinder ud over den ti meter høje skrænt.

Har Tonnemann tabt slaget mod den forhadte losseplads?

ROBERT E. PETERSEN

